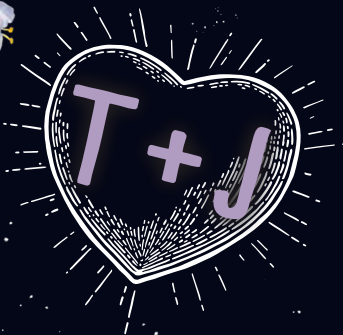

Sara Alkner

FÖR EVIGT OCH ALLTID

Beta
Pedagog

För evigt och alltid T+J

Beta Pedagog AB
Skutevägen 1, 432 99 Skällinge
info@betapedagog.se
www.betapedagog.se
tel. 0340-355 05

© Text: Sara Alkner, 2025

© Bild: Arthur Balitskii, Marzcufo, MPetrovska & MoreVector/Shutterstock 2025

Författare: Sara Alkner
Redaktör: Erika Bengtsson

Art. nr beta-3749
ISBN 978-91-89697-39-3
Första upplagan, första tryckningen
Dardedze Holografija, Lettland, 2025

Svanenmärkt trycksak, 3041 0971

Sara Alkner

FÖR
EVIGT
OCH
ALLTID
T+J

Beta
Pedagog

INLEDNING

Den dag min syster blev sjuk föll den första snön. Flingorna singlarde som bomullstussar genom luften och landade i Janines svarta hår, lika kritvita som hennes kinder.

Så fort jag såg dem visste jag att något var fel. För mamma höll armen om Janine som om minsta vindpust kunde få henne att gå sönder, och pappa grät. Min pappa som brukade få hela huset att bullra av skratt, hade huvudet böjt och tårarna glittrade i skägget.

Janines smala, bruna ögon mötte mina och hon förde ihop pekfingerarna så de bildade ett T, medan tummen böjdes till ett J.

$T+J = \text{TimJan.}$

Tecknet som betydde att det var vi två, min tvilling-syster och jag, tillsammans i en enhet mot världen. För alltid.

Det här är berättelsen om den modigaste systemen i världen, och om hur svårt det är att stå vid sidan om. Men det är också berättelsen om hur TimJan blev till Timea och Janine.

KAPITEL 1

”Vi gratulerar, vi gratulerar, vi gratulerar vår TimJan i dag. Med blommor och blad, vi firar deras dag. Vi gratulerar vår TimJan i dag.”

Vår tränare Oscar gjorde en kort bugning mot mig och Janine där vi satt på knä i raden av jujutsuelever.

”Ett fyrfaldigt leve för TimJan på tolvårsdagen. De leve.”

”Hurra, hurra, hurra, *hurra!*” Träningsgruppen högg i så det ekade mellan de spegelbeklädda väggarna.

”Ha, ha ... ha den äran.” Robin lät som den tjocka musen i Askungen och avslutade med en högljudd rap, vilket fick hälften av gruppen att vika sig av skratt och resten att stöna. Självt hann jag inte stoppa fnissningen från att bubbla över läpparna. Men när jag såg hur Janine himlade med ögonen stängde jag snabbt munnen, och gav henne en gud-vad-barnslig-han-är-blick tillbaka.

”Lystring.” Oscar klappade i händerna medan alla reste sig. ”I dag kör vi randori hela lektionen som förberedelse inför tävlingen i helgen. Jag vill se snabbhet, kamp, mod. Den här gången *ska* vi vinna över Hässleholm.”

”Strike hard, strike fast, no mercy!” Robin gjorde ett fånigt kamptjut och en ovig, hög spark som fick honom att tappa balansen och landa på rumpan.

Oscar såg på honom i några sekunder, med ett uppgivet ansiktsuttryck. Han suckade djupt.

”Vi får göra vårt bästa i alla fall. Kom igen, två och två. Vi börjar om tio, nio ...”

Jag vände mig mot Janine och besvikelsen sved till i bröstet, för hon var redan på väg mot Kelvin. Trots att han var huvudet längre än oss, vilket gjorde honom till en mycket sämre träningspartner än jag. För Janine och jag var precis lika långa, vägde lika mycket, och var exakt lika starka.

Eller det sista kanske inte var riktigt sant längre, för Janine hade varit förkyld, eller haft feber, eller halsont, så

ofta den senaste tiden att hon missat flera träningar. Om hon inte kämpade riktigt hårt sista delen av terminen fanns det en risk att jag graderade och inte hon. Det knep till i magen. Skulle Janine bli ledsen då? Det skulle nästan kännas som förräderi om jag fick ett högre bälte än henne, även om jag tränat jättehårt.

”Ska vi sparra ihop?” Robins blå hår spretade åt alla håll. Han var framme hos mig lika snabbt som Janine hos Kelvin.

Jag såg mig snabbt omkring. Robin fattade inte alltid var gränserna gick, ibland nöps han för att vinna. Jag hade hellre kört med Janine, fast hon fnissade åt något Kelvin sagt och drog handen genom sitt långa svarta hår.

Surret i magen blev värre när Kelvin log tillbaka. Amelie hade redan haft tre pojkvänner, vad skulle hända om Janine blev ihop med någon? Det skulle ju vara vi två, ingen annan.

Kanske märkte Janine att jag sneglade på dem, för hon vände sig mot mig och gjorde vårt tecken med

händerna, T+J, och genast kändes allting bättre. Även om vi inte körde den här matchen ihop visste jag att hon alltid skulle finnas där för mig, precis som jag för henne.

Robin hade hunnit bli röd om kinderna när jag inte svarade direkt, men han log stort när jag nickade.

”Hajime!” Oscar slog ner handen och fighten var i gång.

Bäst att gå ut hårt, så Robin inte fick in några tjuvnyp. Robins ögon spärrades upp när jag svepte undan hans ben. Luften gick ur lungorna när han med en stum duns landade på rygg. Jag kastade mig över honom och låste nacken i en fasthållning. Shit, han var stark. Mycket starkare än Janine och han kämpade för att ta sig loss. Han vred sig under mig och dräkten doftade starkt av tvättmedel. Svetten trängde fram i pannan, jag skulle inte kunna hålla honom mycket längre.

”Mate!” Oscar klappade mig på axeln.

Jag lydde genast befallningen och släppte taget.

”Bra jobbat ... eeh ...” Han tystnade och såg plötsligt osäker ut. Så där som folk brukade göra när de blev

tvungna att säga något till antingen mig eller Janine, och inte visste vem av oss de pratade med.

Robin flåsade häftigt.

”Hon heter Timea”, muttrade han. ”Timea superfuskaren, som tjuvstartar.” Han satte sig upp och rättade till den vita jackan som glidit isär.

”TimJan går lika bra.” Jag blängde tillbaka. ”Och det gjorde jag inte alls. Det är du som är långsam.”

Faktiskt var det bra om Oscar inte kunde skilja på mig och Janine, då skulle han säkert gradera oss båda två.

”Hjälp, vi behöver hjälp!” Ett förskräckt skrik hördes från andra sidan lokalen. ”Jag svär, jag rörde henne knappt. Hon bara föll ihop!”

Janine låg hopsjunken på mattan, vit i ansiktet med slutna ögon. Kelvin stod bredvid, rädslan i hans ansikte gjorde mig helt kall. Innan Oscar eller någon av de andra hunnit röra sig hade jag flugit genom rummet och fallit på knä vid Janines sida.

”Janine!”

KAPITEL 2

I fönsterkarmen stod den gyllene, vinkande katt vi fått av morfar när vi besökte honom i Japan i somras. Bakom såg jag reflektionen av oss i den mörka rutan. Janine på skrivbordsstolen och jag som borstade hennes hår.

Janine hade återhämtat sig snabbt från svimningen, ändå molade det dåliga samvetet i bröstet. Mamma hade haft rätt, Janine borde inte ha tränat när hon precis haft feber. Det var jag som velat att hon skulle följa med. Det var tråkigt att gå ensam till träningen, hemskt att vara i skolan utan henne.

Hälften av mig saknades när inte hon var med.

Nu var Janine i alla fall som vanligt igen. Hon räckte mig gummibandet, så jag kunde sätta upp hennes hår i en fläta.

”Har du märkt att Robin alltid försöker få dig som träningspartner?” Janine log snett och hennes ögon mötte mina i fönstrets spegelbild. ”Jag tror han gillar dig.”

Jag stelnade till och slutade kamma. Värmen steg på kinderna.

”Det gör han inte alls”, sa jag. ”Och han blir jättesur varje gång han förlorar.” Jag lät borsten fortsätta genom Janines hår, lite snabbare. Stråna kändes glatta och svala mellan fingrarna.

”Alla killar i vår ålder är så barnsliga.” Janine lutade huvudet mot min hand. ”Såg du Katjas storebror när han skjutsade henne från skolan i går? Skitsnygg. Han går i typ åttan, jag tror han är kompis med Amelies kille.” Hon vände sig halvt mot mig. ”Ska vi höra om hon vet var de brukar hänga? För i så fall kanske vi hade kunnat, du vet, *råka* vara i närheten.”

Jag blev alltid lite illamående när Janine höll på så där. Killarna i åttan kändes inte ett dugg lockande, bara läskiga. Huvudet längre än oss, med mörka röster och jag hade

sett Amelies kille röka på parkeringen bakom Ica. Jag ville verkligen inte hänga med dem. Som tur var stack mamma in huvudet genom dörren så jag slapp svara.

”Är allt bra, tjejer?” Mammans panna var full av oroliga veck. ”Pappa berättade att du svimmade på jujutsuträningen, Janine. Vad hände?”

Janine ryckte på axlarna.

”Vet inte, jag tog nog i lite hårt bara. Inga slag mot huvudet, vår tränare har redan frågat det typ tio gånger. Så du kan vara lugn.”

Mamma sög in underläppen.

”Jag vet inte det. Den där sporten känns alldeles för våldsamt. Se bara på alla blåmärken.”

Vadå blåmärken? Det var väl inte så farligt. Fast när jag följde mammas blick till Janines underarmar såg jag att de faktiskt var fulla av gula och blålila fläckar. Konstigt, hur kunde Janine fått dem när hon knappt tränat de senaste veckorna?

Mamma la en hand på Janines panna.

”Du är lite varm, hanachan. Känner du dig dålig?”

Hanachan betyder blomsterbarn på japanska, mamma kallade ofta mig och Janine det. Framför allt när hon var bekymrad.

”Nej.” Janine skakade på huvudet. ”Det var bara för tidigt att träna efter halsflussen. I morgon är det bra, jag vill inte vara hemma mer från skolan.”

”Okej.” Mamma såg inte övertygad ut. ”Jag ringer ändå och ser om du kan få en tid på vårdcentralen, för säkerhets skull. Jag blir orolig för dig, hanachan.” Hon strök Janine över håret och log mot mig. ”Läxor och sedan tidigt i säng, min älskade TimJan. Jag vill att ni sover när jag kommer hem från kören.”

Mamma drog igen dörren bakom sig och Janine la sig på undersängen. Tidigare hade vi båda gillat bäst att sova i översängen, så vi hade turats om. Men de senaste veckorna hade Janine tyckt det var jobbigt att klättra upp och ner på stegen.

”Du tänker väl inte gå och lägga dig redan? Klockan är

bara lite över åtta.” Oron surrade till i magen. Bara inte mamma hade rätt i att Janine höll på att bli sjuk igen. Jag ville verkligen inte vara ensam i skolan i morgon.

Janine strök handen över pannan.

”Nej, du gör vår matteläxa mot att jag fixar uppsatsen, det var dealen. Skriver du om jag dikterar?”

Jag nickade, satte mig vid bordet och lyfte pennan. Det fladdrade till i bröstet av förväntan. Som grupp-arbete skulle vi skriva en saga om kärlek. Helt säkert skulle Janine skapa något fantastiskt av det.

Janine låg kvar på sängen med handen över ögonen medan hon funderade.

”Det var en gång ...”

Janine var tyst så länge att jag undrade om hon somnat.

”Två systrar kanske?” sa jag.

”Ja, det är schysst.” Janine reste sig halvt upp på armbågen. ”Två systrar som bodde i ett stort palats och passade kungens barn. Han hade tjugotre stycken

och alla var superbusiga. Men systrarna såg till att de alltid var glada, rena och mätta. Tills den dag palatset drabbades av en hemsk förbannelse.”

Jag lyfte pennan från pappret och såg upp. Janine spärrade upp ögonen och sänkte rösten.

”Det var den fruktansvärda nattdrottningen som hittat till barnkammaren. Vacker som stjärnljuset, och precis som det kunde drottningen färdas rakt genom fönster-rutorna in till de sovande barnen. Varje natt stal hon ett av dem med sig, och på morgonen var ännu en säng tom.”

Gåshuden bredde ut sig över mina armar.

”Varför gjorde hon det?”

Janine höjde ögonbrynen.

”För att hon var ond, fattar du väl.” Hennes röst djupnade och fick en olycksbådande ton. ”Kungen skickade alla sina riddare efter drottningen, men ingen av dem kom tillbaka och ett efter ett fortsatte barnen att försvinna. Alla var livrädda, och de soldater som fanns kvar gömde sig för att slippa slåss mot nattdrottningen.”

Jag hade slutat skriva och höll blicken fixerad vid Janines läppar.

”Så systrarna insåg att de var de enda som skulle kunna rädda barnen”, fortsatte hon. ”Fyra nätter och fyra dagar vandrade de tills de nådde nattdrottningens rike.”

”Och där var det fruktansvärt?” Jag bet på tumnageln.

Janine satte sig upp på sängkanten.

”Nej, det var underbart. Månskenet glittrade i daggdropparna på trädens grenar, så palatsets trädgård lystes upp som av tusentals stjärnor, och barnen lekte kurragömma mellan blommorna. Lyckliga, utan att minnas sitt tidigare liv.”

Jag sänkte blicken mot pappret och skrev dit ett T+J i övre högra hörnet.

”Så vad hände?”

Janine la huvudet på kudden. Magin var borta ur rösten, i stället lät den bara matt.

”Systrarna besegrade nattdrottningen, befriade barnen och gifte sig med var sin riddare. Slut.”

Jag sa inget, men ansiktet drogs ihop i en besviken grimas. Janine suckade.

”Nej, du har rätt. Det är kasst.” Hon tystnade i några sekunder, innan hon sken upp. ”Jag vet! Systrarna börjar jobba hos nattdrottningen och upptäcker att hon inte alls är elak, bara ensam. Så de övertalar henne att släppa barnen fria och den ena systemen följer med dem hem. Den andra systemen blir kär i nattdrottningen och de lever lyckliga i alla sina dagar.”

”Nja.” Jag tryckte pennan så hårt mot pappret att spetsen gick igenom. ”Kan inte systrarna leva lyckliga tillsammans i stället?”

”Jo.” Janine lät tveksam. ”Men det skulle ju vara en kärlekshistoria.”

Jag höjde blicken.

”Det är väl kärlek? Att de två får vara tillsammans.”

Janine rullade över på sidan.

”Ja, du har rätt. Det är äkta kärlek.” Ögonen glänste när hon log mot mig. Ett varmt, fluffigt moln bredde ut

sig i bröstet när Janine formade händerna till ett T+J och jag gjorde samma tecken tillbaka.

Janine slöt ögonen.

”Vi skriver rent den på datorn i morgon. Nu vill jag sova.”

Jag sneglade på klockan. Bara halv nio, jag var inte ett dugg trött. Skulle jag gå ner till pappa och titta på tv? Det kändes konstigt att lämna Janine ensam. I stället fejkade jag en gäspning, borstade tänderna ihop med Janine och kröp ner i sängen.

När lampan var släckt ångrade jag mig, för det var omöjligt att somna. Mamma var orolig över Janine och det var jag med. Det var inte normalt att bli sjuk om och om igen, eller att svimma och få blåmärken för ingenting. Känslan hade funnits där i veckor, den kröp under huden och växte sig allt starkare.

Något var fel.

Jag tog ett djupt andetag och försökte trycka undan tanken. Månljuset lyste in vid sidan av rullgardinen i

en klar strimma över trasmattan och sagoböckerna i bokhyllan. I mörkret, på gränsen till drömmen, tyckte jag mig se henne där. Vacker och kall som nyfrusen is.

Nattdrottningen.

Stilla betraktade hon Janine, och hungern i ögonen fick mig att huttrande dra täcket tätare om kroppen. För när nattdrottningen beslutat sig för att ta någon till sitt rike, kunde man verkligen övertala henne att låta bli?

Jag hade aldrig ljugit för Janine förut, det hade varit som att ljuga för mig själv. Nu gjorde jag det. För det gick inte att säga, att medan hon var rädd och blev stucken hade jag tänkt på råttor och pizza. Vilken syster gjorde något sådant?

När Timeas tvillingsyster Janine blir allvarligt sjuk, slits familjen isär och Timeas värld rasar samman. Oron för Janine finns ständigt närvarande, och Timea har inte längre någon att hänga med i skolan. Ingen förutom Robin kanske. Han är snäll och hans tamråttor är bäst på att trösta när man är ledsen. Samtidigt tycker alla att Robin är högljudd och tramsig, är det då okej att man själv tycker han är ganska söt?

Med tiden blir Robin Timeas bästa vän, och kanske är han till och med något mer? Men hur ska Timea kunna berätta det för Janine, som är inlåst på sjukhuset och rädd att bli bortglömd. När ens älskade syster kämpar för sitt liv, får man då själv vara glad ens en enda sekund?

Sara Alkner är författare och cancerläkare med fokus på strålbehandling. *För evigt och alltid T+J* är hennes gripande berättelse om kärlek, sorg och identitetssökande, och om hur svårt det är att fortsätta leva som vanligt när ens syskons liv sätts på paus.

Art. nr beta-3749

**Beta
Pedagog**